سامهون دروازيءَ ۾ بيٺي هئي حسين ۽ تاب واري شاردا!

....

صبح جو جڏهين پوليس رتن جي گهر جي رپورٽ لکي رهي هئي، تڏهين سڄي پاڙي کي معلوم ٿي ويو ته گيتا ڪئنسر جي بيماريءَ کان تنگ اچي زهري گولين جي شيشي رات جو وني قرباني ڏيئي ڇڏي هئي. پوليس جي وڃڻ کانپوءِ شاردا چپ چاپ ۾ اچي پيٽ جي ڪاراٽيل منهن تي ڪپڙو وجهي ڇڏيو.

آتم وشواس

تنگ تنگ تي چاڙهيو. موهن سگريٽ جي دونهين ۾ زندگيءَ جا چتر ڏسي رهيو هو. زندگي، جا گهٽي گذري چڪي هئي پر هاڻ هڪ عجيب موڙ تي اچي بيهجي ويئي هئي. رات موهن پنهنجي وينا کي باقاعدي ماريو هو... پوءِ ماءُ سندس ڪمري ۾ اچي کيس ٻانهن کان گهلي ويئي.

ماءُ چئي رهي هئي، "پٽ !اهو ته جڏهن ٻورا تي پريا تڏهن گڏهن تي هينگون ڏنيون. توکي اجمير جي وڻ تڻ به تي چيو ته تو جهڙي شوقين سان هيءَ ڪادي پوش اجميرڻ ڪين هلي سگهندي... پر تنهنجو هڪڙوئي آنو (ضد) چي: منيلا ۾ هيترا دڪان ڪيئن کوليم؟ هڙ ۾ ته فقط هزار رپيائي هئا !هاڻي وينا تي به اهڙي جادوگري هلائيندس، جو ٻارهين مهني اندر ڳوناٽي وينا مان، مئدم وينا ٿي پوندي."

موهن سگريٽ جي رک ڇنڊي ٻيو ڪش هنيو: دونهين جي گول گول وڪڙن ۾ ڳوناٽي وينا گهاتا ڪارا وار کولي، سورج کي نمسڪار ڪري رهي هئي. موهن کي ڏسي جو پرڪشش نهار سان مرڪيائين ته اها سورج کان حاصل ڪيل نهار، موهن جي من جي تهن ۾ گهڙي ويئي.

سهاڳ رات، سهاڳ جي سيجا تي جڏهن موهن وينا جي اکين ۾ ليئو پاتو تڏهن اها نهار ڳولئي نه ٿي لڌي، تنگ تي چيو هئائين، "ڪٿي آهين تون وينو!مان هيڏو

دور منيلا کان کھي تو لاءِ آيو آهيان... پر تنهنجي اها نهار ڪٿي آهي جا تو سورج کي پاڻي ڏيڻ مهل مونتي وڌي هئي!"...

تڏهن ساڳي پرڪشش نهار ڪٽي وينا منهن متي ڪنيو. موهن جي هيٺئين چپ کي آڱر سان ڇهي چيائين، "ان مهل تو شراب جو ڍڪ نه پريو هو..."

"برابر... تنهنجي منهن تي ڦهليل روشنيءَ جو ڍڪ پريو هوم..."

"منهنجو قسم، جي وري شراب پيتو اٿئي."

ٿوري دير ٻئي خاموش وينا رهيا. آخر موهن ڳالهايو.. ساڳيءَ طرح وينا جي چپ تي آڱر رکي، سندس هٿ کي پنهنجي ٻئي هٿ ۾ وٺي چيائين، "جي تو کي به منيلا جي آبهوا ۾ شراب پيارڻ سيکاري ڇڏيم ته پوءِ؟..."

"ٺئين ته ٿيندوئي ڪين."

"جي ٿي پوي ته؟... ڪر انجام پوءِ مونکي پيئڻ کان نه روڪيندينءَ."

"ڪيئن روڪينديس... روڪي نه سگهنديس..." تڏهن رات ڪيڏي سک سان گذري هئي. اجيمري ڳوناٽي نينگر مگر پڙهيل ڳڙهيل... سارو جسم سجاڳ... جهان پر جي ڌرتي ڪيڙڻ جو سک محسوس ڪيو هو موهن... !سگريٽ آڱرين کي ساڙڻ لڳو هوس.. اٿي ڪڙو ٿيو... آهستي ڪري وڃي ماءُ جي پوڃا گهر ۾ صندليءَ تي وينو.. "اما تو رات چا پئي چيو؟"

"چا پئي چيم؟... هينئر ياد ته ڪين ٿو اچيم... هاڻي صبح صبح ڇڏينم، ڏس ناڪرن جا ڪپڙا لاٿا اٿم... ڪين سنان ڪرڻي وٺان."

هٿ سان ماءُ جي ڪرڻي جهلي موهن چيو، "نه، پهرين پنهنجي پٽ کي ڪپڙا پهراءِ جيڪو ساري جو سارو ننگو ٿي پيو آهي... تو رات چيو ته چو ضد ڪيو هوم ته ٻارهن مهني ۾ وينا کي مئدم وينا ڪري ڏيکاريندس.."

"هائو برابر ٺئين چيم."

"ان مهل اهو ڪين سوچيئه ته برابر 12 مهني اندر وينا مان "مئدم وينا" بڻايومانس ڪين نه؟..."

"هائو بلڪل بڻيئس، الاجي ڪهڙي جادو جي لڪڙي ڦيريندو هئينس، جو

گوشت ڪباب ڀڙڪڻ لڳي، تنهنجي گوڏي سان گوڏو گڏي، پيگ پيئڻ وهندي هئي، سگريٽن جي ته اهڙي ڪامياڙ سکي آهي، جو مونکي ته سڄي گهر مان سگريٽن جي ٻانس پيئي اچي... پر منهنجا منا پٽ موهن! هاڻي مارينس چو ٿو؟ مرضي اٿيئي ته هاڻي اهو سڀ ڇڏي، اڳين اجمير واري وينلاڻجي پوي؟... پٽ هاڻي ڏڌو کير ڪيئن ٿڻين پوندو؟"

موهن هٿ جي ڏسٽي ڏياکري چيو، "پهرين ڳالهه ته مون جهڙو هلڻ سان مونکي هي ڳالهه ۾ جواب ڏيڻ سکي ويئي آهي. اهو مونکي نه کپي. مان ڪيس پنهنجي هيٺان ڏسڻ چاهيان ٿو."

ماءُ ڳل تي آڱر رکي چيو، "زال ذات کي ته مرد جي حڪم هيٺان رهڻ گهرجي. مون ڪين عمر گذاري ڇڏي پٽهين جي تابعيداري ۾..." حسرت ڀري نگاهه هئي ماءُ جي...

"ٻي ڳالهه"... موهن پنهنجي ٻي آڱر کولي... "مان هاڻي نٿو چاهيان ته هوءَ مونسان منهنجي دڪان تي اچي وهي."

ماءُ چيو، "اهو ٻه سٺو ٿو چوين، زال ذات جو پير جيترو اندر، اوترو گهر ۾ گهڻي شانتي ٻارن جي سٺي پالنا ٿيندي."

"پر هيءَ مڃي ڪٿي ٿي، ڇٽي ٿي گهر کي ته هاڻي مان جيل ٿي سمجهان."

"اڃا... ٽين ڳالهه"... موهن هٿ جي ٽين آڱر کولي "مان چوانس ٿو منهنجي گراهڪن ۽ دوستن سان اصل نه ڳالهائي. حرامي هڪڙو هڪڙو ڇٽو ايندو چوندو تنهنجي هوءَ ته پنهنجي منٽيءَ ڌيان سان اسان جي سوچيل خريداريءَ ڪان ٻيٺو شراب پڪڙيائي ٿي ڇڏي..."

"پر منا پٽ! اهو ته پاڻ تنهنجو ڏنڌو ٿي وڌائي نه؟"

"نه کپي مونکي اهڙو ڏنڌو، جنهن ۾ حرامي سمجهن ته مون ۾ لل ڪونهي هن پوپريءَ ۾ مٽي ڏنڌي ڪرڻ جو ٽيڙ آهي. وريءَ ٻدمعاش اهڙا جو چون حسد ٿو مٽي مٽي چا دوست! مان ڪين ٿاري ڇڏيان پر اندر ۾ هتي اما اصل هتي (چاتيءَ تي هٿ لڳي) اهڙو ڪجهه محسوس ٿيندو آهي جو ڳالهڻي نه پڇ."

”مٺن جوٻوت کو نہ پچين؟ ملکين کونہ چوين تہ چوندي چوندي مونٺي تہ وڃي سجاڻي کنئين اهلٻانهن. نہ تہ اجمير ۾ ڪٿي ڪنهن حلوڪي سيٺي جي گهر ۾ ويني سس کي پکوڙا تري کارڪي ها..“

”خير اهوٻہ کٽي چوندس. چوٿين ڳالهہ ٻڌ منهنجي ماءُ!“ (موهن ملکين چوندي پنهنجي چوٿين آگر چيچڀکي کولي) ”هوءَ جنهن مهل منهنجي دوستن سان کلي مرکي ڳالهکي ٿي، ان مهل مان سمجهان پيو. اهو خزانو منهنجو آهي. جنهن کل خوشيءَ تي فقط منهنجو حق آهي، سا مونکان ڦرين ٿا، چوري ٿا کن منهنجي..“ پڇاڙيءَ جا لفظ ايترو درد مان چيل هئا جو ماءُ جو هردو وڃون وڃون ٿي ويو. يکدم سڙهي اچي پٽ کيٻانهن ورايکين...

”چل پٽ چل. اج سب کجهہ مونسان چل. ملبو کونہ اٿيئي نہ. اج انجا لحظا مان لاهيندس. چئہ پٽ! اجاٻہ کو درد اٿيئي دل ۾ سانديل؟ مانٻہ چوان ملکلا مجنو جهڙا منهنجا موهن ۾ وينا. اج چا ٿيو آهي منهنجي موهن کي. جو پنهنجي ملکلا تي ويهي هٿ هلايو اٿس! پرمکي نياڻي آهي. پٽ سچ چونديس توکيٻہ پٽمٻہ چٽي ڏنا اٿس. تہ دکانٻہ تنهنجو ڏس جي ڏياتي کري ڇڏيو اٿس. هيون اسانکي منيلا ۾ هيتريون جايون؟“

متي جا وار پٽي ڏند ڪرٽي موهن چيو. ”اڙي تونٻہ انهنٻدمعاشن وانگر چو ٿي ڳالهکين؟ وينا جي اچڻ کان اڳ مون گهٽا دکان کوليا هئا. اج چارئي پيئر کنهنجا دکان وينا هلائين؟“

”نہ پٽ تو جيکي کلها هٽي کمايو. سوسڀئي کنهن منهنجي پٽ کين کيو آهي. سچ چڻکي کوڙٻڻکي، اهو هن تنهنجي ملکلاٻہ کين کيو آهي.“

متي تيڀئي هٿ زور سان هٽي موهن آگونو کڍيو. ”۽ هيئر آهي کجهہ کين سپ دکان ويا... ويا ويا..“

”کيڏانهن..“

”جتان آيا هئا.... هوا ٿي ويا... جڏهن جڏهن راند تي وجان تڏهن تڏهن هارايان اصل قسمتکي دشمن ٿيٻيني..“

ماءُ سراپجي ويئي، ڳل کي هٿ ڏيئي پرتي ٿي ويئي.

وينا در وٽ لڪي، هيءَ ساري گفتگوٻڌي هئي ۽ هاڻي وڌيڪ نہ ترسي، پنهنجي ڪمري ڏانهن هلي ويئي. رڙيون ڪندو متو پٽيندو، موهن جڏهن وينا جي ڪمري طرف وڃي رهيو هو، تڏهن ڏٺائين، وينا اڃي ساڙهيءَ ۾ پوچا لاءِ ٿالهي ڪنيو ٻيئيٻاهر وڃي. اڃا دالان ۾ئي هئي تہ موهن ڪيس پڪڙي چيو، ”ڪيڏانهن نہ وڃ وينو! اڄ ڪيڏانهن نہ وڃ. اڃي ساڙهي تہ هونئي پاتي اٿئيٻاقي منهنجو لاشٻہ ڏسندي وڃ.“

وينا کن چپ ڪريٻبيهي رهي، پوءِ چيائين، ”صبح صبح شراب پيتو اٿئي؟... پوءِ مونکي کهڙي حق سان ٿو سڀ ڪجهہ چڏڻ لاءِ چوين..“

”وري سوال جواب؟“ چوندي وينا جي ڳل تي نڪاءُ ٿڦڙ وڃي ويو.

چيائين، ”اڄ جي لڪي تنهنجون ڳالهيون ٻڌان ها تہ شايد هيءَ ٿالهي توکي هٽي ڪيان ها.“

”زبان دراز!..“ موهن جانورن وانگر گهلي وينوءَ کي اڃي سندس روم ۾ پلنگ تي ڦٽو ڪيو. وينو اٿي ويهي رهي.

موهن اندرئي اندر ٻئي رجهيو. وينو تاڻي ويئي تہ هي ٿهڪندڙ سمنڊ جي ساحل کيٻوڙڻ ايندو تہ جل مئي لڳي ويندي. ڏاڍي صبر سانٻئي هٿ جوڙي چيائين، ”منا موهن، مان هرڪا ڳالهہ ڪرڻ لاءِ تيار آهيان، شراب، جوئا، سگريٽ، چو ٿو چڏڻ لاءِ چوين، هيءَ دنيلہ تو لاءِ چڏي سگهان ٿي، پر تون اهو اڳيون موهن موٽي اچ. جنهن جي آواز ۾ لاڏ هو، دلار هو. منهنجي رڳ رڳ ۾ ساز وڃي اٿندا هئا ان مهل مان من ۾ چوندي هئس، وينو! توکي ههڙو موهن پنهنجي گوڏي تي وهاري شراب جلہ ڊڪ پيئڻ لاءِ ٿو چوي! اهڙي موهن جي پيار ۾ متوالي ميران تہ زهرٻہ پي ويئي هئي.. پر پوءِ مون جوئا چو ڪنئين؟ گهر ۾ نوڪر ۽ آيلئون هيون تون اڪثر پارٽين ۾ مونکي وٺي هلندو هئين، مان پهرين تہ پارٽين کي ڌڪاريندي هيس. پر ڪن ساهيڙين، جڏهن مونکي سمجهايو تہ هڪ ننگي جي ملڪ ۾ ماڻهوءَ کيٻي ننگ لڪئي هلڻو آهي... تڏهن مون سڀ گيان، گوشت، پنهنجا پڙهيل سکيل يوگ ۽ گيان اپياس هڪ ننگ وانگر لڪئي چڏيا.“

”او... وڏو احسان ڪيو هو تو مون تي!“ موهن ڏاڍي ڳوري انداز ۾ چيو. ”۽ هاڻي اها گيان ڌرم جي ٿنگ سڪي تہ نہ ويئي اٿيئي نہ؟“

”ڏس، موهن اڄ تون بہ ننڍڙو ناهين مان بہ سيٽن واري، ڪلبار ناهيان. هن طرح ٿوڪ سان ڳالهائڻ نہ توکي سونهين ٿو، نہ ئي مان برداشت ڪنديس. برداشت ڪرڻ واري دنيا مان توئي مونکي ٻاهر آندو آهي. مڃان ٿي، پر ڏڏو ڪير ٿئين نہ ٻئي جي سگھندو! تنهنجلبار پڙهيا منيلا جي هسٽري، جاگرافي، ڪانوينٽن جي پڙهڻي مونکي نہ ٻئي سمجھ ۾ آئي، انڪري گھر ۾ رهي، ڪين پڙهڻيءَ ۾ مدد ڪرڻ جو منهنجو ضرورتئي ڪين هو. اگر جوئا تي نہ هلي وڃان تہ گھر ۾ ڇا ويهي ڪريان؟ ماءُ تنهنجي پنهنجي ناڪرن ۾ ۽ ٽڪاڻي ۾ مبزي رهندي هئي. مان بہ ڪنهن وقت ٽڪاڻي ڪيئي ماکي سمجھي پر اٽڪئي رکان ... اهڙو خيال آيو هوم... مگر توکي پيئڻ ڪلڪڻ ڪان پري واري دنيا سان ڪوئي واسطو ڪين هو.. مون بہ ڪين رکيو. فقط ڪجھ ڏينهن جيڪو سنڌي اسڪول کليو هو، انهيءَ ۾ سنڌي پڙهڻيءَ جو ذمو ڪٽي دڪان تان هڪڙو اڌ ڪلاڪ سويل گھر اچڻ لڳيس. تو چيو، ”گراهڪي شام جو هجي ٿي، تون ناهين تہ اڌ گراهڪ موٽيو ٿا وڃن.“

”تون ناهين“ وارا لفظ مون ڪونہ چيا هوندا. تون ڪهڙو وڏو چمچو اچي لٿي آهين. چار دڪان مون اڪيلي سر کوليا هئا، شاديءَ ڪانپوءِ گراهڪ هٿ ڪرڻ جو هنر مون توکي سيکاريو.بہت ..بہت ڪري ڳالهائيندي هئينءَ گراهڪن سان، خبر ڪانهي ڇا توکي؟...“

”مڻا موهن! هئو توئي، مونکي پنهنجي سنگتين جي وچ ۾ آڻي، ڪلبون گھمئي، اهڙن بهادر بڻايو، جو تنهنجن گراهڪن سان بہ، فلڪ سان ڳالهائڻ سکي ويس...“

موهن تڪڙ ۾ سگريٽ دڪئي جئن ئي چپن تي ٿي رکيو. تيئن ئي بريل پچڙي سندس هٿ کي لڳي ويئي. غصي ۾ لائيٽر ڪٽي اڇليائين جو وڃي ميز تي چانهہ داني کي لڳو. گھر ۾ هون ئي سناٽو ڇانيل هو. هن آواز تي باقي بہ وڌيڪ سناٽو ڇانئجي ويو. اما شايد آرتي ٻئي ڪئي، پنهنجي ڪمري ۾، هنجو گھنڊڻي

وڃڻ جو آواز ٻڌ اوچتو بند ٿي ويو. ڇوڪرليون اٿيا هئا تن رنڌڻي ۾ آيا سان ڪجهه چرچو ڀوڳ ڪيو. وينا آواز ڪيو "آيا" ته آيا ڊڪنديءَ آئي.

موهن چيو: "ڪين ٻليءَ وانگر آيا جو ٿي چوين. شيرني وانگر گرج. "آيا... آيا...!"

آيا ڀڳل چانهه داني وغيره کڻي ويئي. هال جي وڏي گهڙيال مان ٻه ٻاهر نڪري، ڏهه نڪاءُ وڃڻ، اندر وجي آرامي ٿيو. ننهن ٻئي پنهنجي ٻار سوڏي شايد دالان ۾ پهچي ويئي هئي، جو اوچتو سندس ٻار سان طوطلو ڳالهائڻ بند ٿي ويو. شايد هش هش ۾ آيا ڪيس ٻڌايو هوندو ته ڪيئن ڪلهه اڌ رات کان وٺي گهر ۾ ٻه هسپتال مٿل آهي. صبح جو موهن ماءُ جي ڪمري ۾ هو، ته هاڻي زال جي ڪمري ۾ چوٻول هلي رهيو هو.

ساڳيءَ شينهن واري گجگوڙ ۾ موهن وري دهرايو. "توکي شينهڻ مون ٻڻايو."

"مان مجان ٿي." وينا منهن تان پگهر اگهيو.

"پوءِ توکي گهمنڊ ڇا جو؟"

"گهمنڊ ته مون وٽ آهي ڪين منا. مان ته چوندي آهيان انسان کي جهڙيون حالتون ملن ٿيون، انهيءَ موجب هو وڪاس ڪري ٿو. مون جهڙيون حالتون.. مون وانگر ماءُ پيءُ جا پيار دلار، گيان گنگا جون وهندڙ ڌارائون ڪنهن ٻيءَ کي مليل هجن ها ته اهلبه مون وانگرئي تنهنجي پيار دلار سان آجيل، هيءَ شراب ڪباب جي دنيا قبول ڪري توسان ساٿ نڀئي ها. سنڌي گهر ۾ سکيلڪي اهڙي آهي: سهاڳڻ سڪي- ڪانڌ جنهن جي ڪچ ۾..."

"مگر مان ته تنهنجي ڪچ مان ور ور ڪري نڪري ويندو هوس."...

"پر اسڪول ۾ ليلا چنيسر جي ڪهاڻيءَ ۾ پڙهيو هوم ته ليلان مڙس کي چيو: تو ور وهون ڪيتريون، مون ور تون ئي تون..."

"وينا! وينا! تنهنجا اهي گيان ڌيان مونکي ڪم نه آيا." موهن جهنجهلائيندي وجي ڪمري جي ٻاغ ڏانهن کلندڙ دريءَ ٻيٺو...

وينا سندس پر ۾ اچي ٻيٺي "هلنداٻاهر ننڍڙي ٻاغيچي ۾؟ اهو جهولو ۽

هيترا سهڻا گل توهانکي سڏ پيا ڪن...“

موهن چيو، ”تنهنجي روزاني نيم جئن باغ ۾ ههڙا سهڻا گل ڦل لڳڻ لڳي پيا آهن. تيئن تنهنجي ڳلن ۾ به هن عمر تائين ڪليون ڪلائي رکيون اٿن...“

”چڏ ڇڏ، منهنجو منٺو موهن جڻ مونکان گهٽ ٿو لڳي! تنهنجي منهن ۾ جيڪا تازگي آهي سا ته شايد مون وٽ روح لڳڻ ڪانپوءِ به نظر نه ايندي آهي...“

وينا هاڻي موهن جي ڇاتيءَ تي ڪٽي ڪنڌ رکيو.

سگريٽ باغ ڏي اڇلي ٿڌو ساهه کڻي موهن چيو، ”هاڻي سکڻ جا ڏينهن آيا آهن.“

”پوءِ ڇا، منهن ڏٺو، ڦبو ته اڻلئي وهٽوئي ناهي ڪنهنکي.“

”تائين نٿو چوان“ موهن سمجهاڻي ڏني، ”هيترا ڏينهن جاڪرتا ۾ جيڪا وڏي راند کيلڻ ويندو هوس تنهن ۾ هارائيندو رهيو هوس ڪلهه آخرين داءُ به هارايم...“

وينا چيو، ”جوئا ۾ ته ڪڏهن کٽبو ڪڏهن هارائبو، ان ۾ ڇا هي!“

ٿڌوليءَ پريو کلي خنڪيءَ سان موهن چيو، ”جايون به سڀ بئنڪ قرض چڪائڻ ۾ ختم سمجهه...“

وينا چپ چپ ڪنهن سوچ ۾ بيٺي رهي، ”اي ڪٿي آهي تنهنجو گيان ڌيان؟ رڳو شراب تان هٿ کڻڻ لاءِ چيو ماڻهءِ ته اکيون ڏيکارڻ لڳينءَ. !مونکي به آپي ڪانباهر ڪڍي ڇڏيئه!!“

وينا منهن سڄائي چيو، ”تنهنجو هيءُ کن کن ۾ بدلجي وڻائي وارو ورتاءُ مونکي سمجهه ۾ نٿو اچي. ٻربلر گهر ۾ غريبيءَ جي ٻوڏ ملئي آهي، پر ڪڏهن ناڻي جو به سمند اٿلجي پيو هو هن گهر ۾ !من جي حالت گيتا جي، استٿ پرگيه، واري رکي، سک دک ايڪ سمان، ڪري منهن ڏيٺو آهي...“

”الاجي ڪهڙا ڪهڙا وڏا لفظ پيئي چوين.. ”ٿبر گيه ٻوڏ ڇا... پرلئه اچي ويئي اٿيئي وينلبلئي...“

”هن ڏکئي وقت ۾ دوست مدد ڪندو.“

”دشمن ڇاڪاڻ دشمن !دوستي؟ ڇي. ڪلهه رات پهرين سيني جا در کڙڪڻ کي پوءِ توتي مار وڏي هُئا... سمجهه؟ جنهن مهل تون سندن دلالي ڪندي آهين.“

وينو وچ ۾ ڪٽي چيو. ”دلالي ته مان ڪنهنجي به نه ڪندي آهيان. ها ملئين چوندي آهيان ڇو ويهي ڪنهن جا عيب ويچاريون. چڱائي منڻ ئي هر ڪنهن ۾ سمايل آهي...“

”توسان ڳالهائڻ سراسر بيوقوفي آهي تون منهنجي دوستن کي ڪين سڃاڻين. پوءِ به سندن براين تي پردو وجهين. سو مونکي قبول ناهي..بس پرلهه مٺي آهي ته مان تيار آهيان مرڻ لاءِ؟“ چوندو موهن بار مان نئين وسڪيءَ جي باٽل ڪڍي آيو.

وينا ۾ الاجي ڪٿان طاقت اچي ويئي جو کسيندي باٽل ڦهه ڪري باغيچي ۾ اڇلي ڦٽي ڪيائين...

جوش ۾ ٿڙڪندي موهن چيو. ”ان جو نتيجو سمجهين ٿي...“

وينل بار جي ڪٻٽ کي ڪنجي هڻي اهل بباهر اڇلي ڇڏي. چيائين. ”دوست پلي دشمن ٿي بيهين پر مان تنهنجو ساٿ نه ڇڏينديس.“

”هي ساٿ ٿي ڏين. ڪين پاڻيءَ کان ٿي باهر ڪڍين؟ هٽي ماري پورو ڪريانءِ ته...“

”مان ته پرلهه جي پاڻيءَ کان ڪڏي توکي جيئڻ جي راهه ڏانهن ٿي وٺي هلان...“

اوچتو موهن سن ٿي ويو...

گهر ۾ چانيل سناٽو هاڻ وڏيڪ بڻڻ ۾ اچڻ لڳو... اوچتو هال مان وڏي پٽ رڙ ڪري چيو. ”هي ممئي فون ڪنهن لاهي رکيا آهن“ ۽ فون رکندي ئي بنهي فونن جو گهنٽيون وڄڻ شروع ٿيون...

وينا وجي فون کنيو.ممئي پاسي واري کي جواب ڏنائين. ”موهن گهر ۾ ڪونهي اچي ته فون ڪرڻ لاءِ چوانس ٿي...“

ممئي فون تي چيائين. ”هئو پئو مونکي سڀ خبر آهي... ڪنهنجي پئي ڪين ميري ڪنداسين. جيڪي ٿي ويو آهي تنهن کي منهن ڏينداسين...“ فون رکيائين ته پنيان ڳچيءَ تي موهن جو چنبو اچي پيس.“

”منهن ڏيندينءَ؟... تون منهن ڏيندينءَ...؟ توکي خبر آهي ته ڪيترو نقصان ٿي چڪو آهي؟“

وينا چنبي مان ڇڳي ڇڻڪي سامهون ٿي موهن کي چيو... ”مون چيو منهن ڏينداسين... ان ۾ تون به ته آهين؟“

آواز آيو وڏي پٽ جو. ”چو اسين ڇا گيدي ٿي ملڪ ڏي وينداسين ڇا؟“

ماءُ آرتيءَ واري ٿالهي اڳيان آٽي چيو. ”پٽ هٿ پري منهن تي لاءِ، مان به توسان آهيان. تون اڪيلو ناهين..“

هاڻي ننڍو پٽ به اچي اڳيان بيٺو...

”تون به؟“ موهن بي اعتباريءَ سان هن پٽ طرف ڏٺو.

ڏاڍي فلڪ سان ننڍي پٽ چيو. ”ها پيءُ مان به.“

گفتگو جو انڪانپوءِ ڪو وجهه ئي نه رهيو. فونن پٺيان فونن ۽ مهمانن پٺيان پيا مهمان ايندا رهيا. فونن تي عجيب غريب ڌمڪيون مليون، ڪي منهن تي به اچي الاجي ڇا جو ڇا چئي ٿي ويا.

شام جو وڏي پٽ کي وٺي حسلبن ڪتلبن جا ڪاگر پٽ ڪٽي موهن پاڻ کي ڪمري ۾ ڪٽي بند ڪيو.

وينا کي فون تي چاهي منهن تي ماڻهن موهن جا ايترلبد افعال ٻڌائڻ شروع ڪري ڇڏيا، جو آخر سنجها مهل وينا پنهنجي سس جي گود ۾ مٿو رکي روئي پيئي. سس سندس مٿو سهلائي آسيس ڪئي. وينا روئي چيو. ”پر هي سڀ دوست فون تي ملئين چو ٿا چون: وينا مڙسنهن جو هاڻي موت ڪانسواءِ ڪو رستو ئي ڪونهي.. ڪهڙا ڪميڻا آهن؟..“

ماءُ چيو. ”سون باهه ۾ پوڻ ڪانپوءِ وڌيڪ تجلو ڪيندو آهي. جي منهنجا سچا سونلپار آهين ته ٻر ٻر تڪليفن کي منهن ڏيئي پار پوندا.“

رات جو دير دير سان جڏهن حساب ڪتاب ڪري ٻئي پيءُ پٽ پنهنجي روم مان نڪتا تڏهين ماءُ چيو. ”پٽ موهن هي سڀ توکي ساٿ ڏيندي.“

موهن خنڪي سان چيو. ”هي ٻيئڻ ڇا ساٿ ڏيندي هن کي هاڻي گهر ۾ رکي

مان اڪيلوئي سيني دڪانن تي نظر رکي ڏسج ته ڪيئن ٿوٻارهن مهنن اندر سپ قرض لاهي ڏيکاريان.“

وينا مرڪي رهي هئي. سس کي ياکر ٻڪي چيئين، ”امي مونکي منهنجو اڳيون موهن ملي ويو.“

”اڇا؟“ موهن جي منهن تي آتم وشواس ڀري مرڪ هئي، ”ڪٽي اچ ڀلا ڪجهه کاراءِ ته سهين ڪو ڀيڱڀيڱ...“

”اهي واٽونئيٻند ڪري ڇڏ پٽ... ٿورو وقتئي سهين، پر توکي پٽ خبر ڪانهي ته هن وينو ڇا ڇا سنو آهي تنهنجي وڇوڙي ۾.“

”وڇوڙي ۾؟“

”وڇوڙو نه هو؟ ڀيڱ جي خنڪيءَ ۾ توکي مان ڪيڏي خسيس نظر ايندي هئس..ٻيئي اڏ گول هڪ جيڏا نه هجن تبال ڪيئن نهي..“

”اڄوڪي ڏکبرلبر تنهنجي سڄڻتا جو احساس ڪرايو آهي مونکي، نه ته شايد مان صبح تئين جهان ڇڏي چڪو هجان ها... هيٻئي تنهنجا لال ڏاڍا همٿ وارا آهن.“

”آخر توهان جهڙي همٿ ۽ آتم وشواس واري ڀيءُ جا پٽ آهن..“